

מסורת השי"ס

(א) נדע ית. ט. (ב) אהלות פ"ו
מ"ד. (ג) [תוספתא דאהלות
פ"ה ע"א]. (ד) תוספתא
דללים ב"מ רפ"ו אהלות פ"ו
מ"ה. (ה) [פירושין ט. פ"א ע"א].
(ו) [נפ"ו ע"א]. ה"ר רש"י
בבב"ר מ"ה ט"ו. (ז) תרומות
פ"ה מ"ב ע"א. (ח) [רש"י
מנ"ח]. (ט) דעו"מ ט"ק
ה"א ורש"י ז"ל. (י) דעמילת
ז"ה. (כ) [דף ע"א].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ציטול ברוכ
ווס' דס' וגבינוס. נ"ב ל'
משה מ' י"ב בכוז דף מז'
(ב) ד"ה ר' שמעון וס'
המחלל הסיד' ולח"כ מ"ה
אין לנפלים פתיח וס'
וה"ה פתיח הקבר וקאמר
דפתיחת אינו לנפלים וס'
בגד כלומר שגד ראש'
(ג) ד"ה של אשה להיות לה
ידן פתיח: (ד) ד"ה כל
מגד ס' טומאה בלועה:

למנוי רש"י

לְמוֹשֵׁי ל' [לִימֹשֵׁי ל']
מִכְצַת (שֶׁל חֹטֵא).

מוסף דש"י

[illegible]

רבינו גרשום

הישיבה נפתחה בשעה 7:30 בבוקר. ראש הישיבה, הרב יצחק שניידר, דיבר על חשיבות התורה והלכה. הוא הדגיש כי התורה היא המעלה הגדולה ביותר, והיא זו שמאפשרת לנו להיות בני אדם. הוא גם הזכיר את חשיבות המצוות, ואת התפקיד של כל אחד מאתנו בהגשמתן. הרב שניידר סיים את דבריו בקריאת פסוק: "וְהָיָה כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וְעָשִׂיתָ כְּכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יֹאמַר לְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים 10:16).

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

וַיִּשְׁמַע כָּדִי לְפָרְסָמָה. לֹאֵשׁ שִׁפְטוּרָה מִן הַבְּיָרָה לְדוֹקֵרְבִּין לְחֶרֶד
מִמְּחוּזִין לִיה כּוֹלֵד; וְקִפְרָן בֵּין דְּפִטְרָם לִיה מִכְכּוּרָה לְיִמְרָא דּוֹלֵד
מִטְמָעִילָא הוּא וְאַמְלִי. אִינֵה מִטְמָאֵה; בִּיטוּל כְּרִיב. לְהִי אִינֵה מִטְמָאֵה
שֶׁבִטְעַל הַכֶּסֶךְ כְּרִיב דֵּם וְגוֹנִיִּים (6) שִׁוְאֵין עֲמוּ; נִגְעוּ בָּהּ. הִיא

לדמקין דלח מטמא כמגע) משום טיטול
ברוב: **שליח** כבים. שהשליח האכל
שליח ואין ודל יכיר לו: **הים**
בשעה. דקדמין טעמא דהים שליח
בכלל ודל אלא שנימוק ואשכ"ח
(ו) מטמא: **רבי שמעון אומר** (ו) הולך
גימטו. ומוקמינן החס טעמא דר' ש
שמעון ולמחר הכיט טיטור משום טיטול
החשוב נגוע זה בחסכת נדה בפרק
ההפלתא (טו) (דף ע.ו): **טפסיס**
הפקר. אשח שמת עונדה כמעי
השכנה. אש המצטר ומתחמ קבר
ההרס כבים זה ולא יאח הולך
ההכחשה לית טמא טמא הכיט
ואינו הוהיאלהו: **ההכחשה** כאלו
קובע? (ו) והוא הדין פמיח הקבר
הוא נלפס אלא נלפל שהעניל ראשו
בכר שעב ראשו: (ו) **פיקה של למר**.
למחש"ל: **רבי פריש**. דלרין פיקה
של שמי שקטנה או פיקה של ערב
בגדולה: **אמר ליה תניא**. דלמי
כנה: **משיכאו טפסיס**. ור"א כר
שקול פליג אהנה קמא ור"א אש"ג
הענילו ראש פיקה יש פמיח
הקבר מהפמיח רחמה כל כך שירא
בגחון רחמה טפסיס: **כפרדס** ו
מכרמס וטמא מיס. ויברעה יומר
כרמס וזלזל קמטיס כרמס:
פיקה מסוך פיקה. והיינו טפסיס
מרי וימיני פיי היינו פיקה (ו):
ואין לי לפרס. איני יודע לפרס: **של**
(ו) דין להיות לה פמיח
הקבר (ו): **של כרמס**. שלח מהא
בטומאה גלושה לטומאה מגע
(ו) משום גבילה של פל אס הושיט
הרועה דל ונגע לו להיזיל מן הכרמס:
משל ערב. מהשעניל ראש פיקה
של ערב ואי לאו (ו) טמא גלושה היא
הולך מטמא דקמין כרמס שמת
עוברת בחון מעיה והושיט הרועה
אלה דיו נגוע בו טיטור בפרק כהנה
ההמקשה (פולין דף ע.ו): **גוש**. עפר
שיעורו לעמא כהנל ולשורק עליו
התרומה וקדשים: **כפיקה גדולה של**
סקאין. מרזינין (ו) קדשים גדולים
של גמי וכשנעלין אותן חותמין אותן:
וישט כל העלין של מגופת חס
להחמית. כלומר ששט לאחור חותם
גלד העלין דל כרסו ונשטל לחיות
החיות

של מרס רחוק מלגטה לכסות הסתים והדוך ומתקצר למעלה כדי שיאחז
בצידים ואותו דה שהולך וכלה קרי דה העליון. הלחמים שעושין בבית
הלחם: **חמין** חמין. שמה טעמה מחמת מגע עם הארץ: **וטור**
נפש. דודלו מים מעורבים בו וחי מים רובא ובעיל היצר
ומקבל טעמה מחמת המים ומים סלקא להו עטילה בהשקה
במקוה הלא במקוה יש שעוברים מי המקוה על פיו ושקעין על
המים בהמים בנחור הכלי ואפי"ה דלכול ומשקה ליה להו טהרה במקוה
השקה דהוי כמי שזרען וחוור וטוענן דזריעה מטהרה
רעיון גרסון מלחמי כד: **ייר לאו בר קבולי טומאה**.
דמקבלי טומאה והשקה על מהני להו אכיל ורובא
דכטלו ברוב מים היצר אלא לטעול פסיו: **אכל**. לקח
ומתערבין יחד ורבינו על הוצר ומתמזגין אותו: **מלא מים אפ מינו**
ומתערבין יחד ורבינו על הוצר ומתמזגין אותו: **מלא מים אפ מינו**

דן פיקה. עגול מתוך עגול כנראה במקרה: פיקה גדולה. פקעית גדולה: של סקאין. שחזתי השק והחולצ כבר כלו לו חדשיו וזר.

כב.

רבי אליעזר ורבי שמעון אמרו דבר אחד. אע"פ דרבנן ^(א) מרזי לר' שמעון דבעל כשהולכינן בנספלי לביה המיזון כדאמר גנדה ^(ב) המפלת (דף ס. מ"מ) לא אשכח אמרו דבר אחד אלף מר' אליעזר ^(ג) בן יעקב ור' שמעון דלשניהם בטל בתחלת יורה ^(ד) ואע"פ ^(ה) דמילתא

[illegible]

הנהגה שנתנה עובדיה נצמיה והרסיה
הרועה ידו יו' טהור כשלם הפגיל
כפיקה וכן לחדל דקמיה הכם יאספה
שמת וילדה נצמיה ופסטה חמיה כו'
הכאם טהורה עד שאלא וילד ומשמה
נגמ' לטהורה משום דהיא טומאה
כלועה וחמיה טמאה שמה ויזיל חייא
רשאו חוץ לפרדורז ואלא אלעמטה
כשלם העניל רשם כפיקה נמי איירי
לדון לומר ללעולם הוי יו' כפיקה
וקדם פסחת הקבר דכא ללא מטמא
חלא גזירה שמה ויזיל רשאו חוץ
לפרדורז משמע דקודם לכן טהורה
אע"ג דפסחת הקבר הוא קודם לכן
כדי ביטולת רשם חוץ לפרדורז הוי
רשאו לגמרי: **בצד** העציון שה'
נפוחת החבית: **בצד** נפוחת גופה
כעין בית יד שטושין יא' לאחזה והוא
עגול כעין אותה שקרין פיל מייל
לעיו: **הנך** מיומא דרמא בפינן
הו' ברבוא. ולא דמי לשאר אקורין
יב' שהוא נטות טעם דלא לחמר
טעם בעיקר לענין טומאה וכן ביטלה
כעין טעם טומאה ופיקה אפי'
חור ומשכיל סכל ביחד: **במילי** הו'
ברבוא. ואפי' היו מחלה על מחלה מ"מ
משקם דלא נטל מלקא לכו הסיק:
אכל לקריה א' מצא אין את
מינו ונעידו. ללא דמי יא' יב'

לְהָא דְאִמְרִינן בְּפֶקֶד גִּיד הַגֶּשֶׁה (תע"ז)
 דף ק: (וס) וּבְפֶקֶד הַקּוֹמָן רַבָּה
 (מנחות דף כג.) וּבְפִי בְּתֵרֵל דַּע"ו
 (דף עג.) סָלַק אֶת מֵינוּ כְּמִי שֶׁאִינוּ
 וְשֶׁאִינוּ מֵינוּ רַבָּה עָלָיו וּמִבְטְלוֹ הַדָּמָס
 אֵין מֵינוּ נֶאֱסָר אֲלֵא מִכֶּה הַאִסּוּר
 שֶׁמֶעֱבֵר דָּו וְאִי אֶפְסֵר לְהִבְדִּילוֹ
 וּבְכִימִי שֶׁשֵּׁנו הֵיכֵר הוּא לְפִיכֵר שִׁין
 לומר סָלַק אֶלֶל הֵיכֵר דִּמְיוֹ עֲלָמוֹ
 מִטְמֵא מִחֲמַת מַגַּע מִיֵּשׁ הַמֵּתִים אֵין
 שִׁין לומר כִּי סָלַק:

וְנִיעוּר. פִּרְשׁ הַקּוֹנֵט' שֶׁהֵמִים יִסְרוּ
מַחֲרִים וְרִבִּים מִלֵּב הָאֵרֶץ
לְמָאָה

ומתמאין אותו ולא דק דליר לאו ב' קבולי טומאה הוא אלא אזו נייער
דמקמי הכי בעל היר מן המים טומאה משקין מחמת רוב יזר ועבשו
שהמים יעשרו לכמו שכן תמלה קודם שנחשברו צניר: **ר"י** ר' אב
ר' יצחק **דאחא** שמעטא ב'ר'. השקה הרב רבי אפרים דקכא אית
דמי לרב דרמי דלפלי טהרה עומאה ונפ' בתרא דע"י
(ודק עג.) אית ליה דאפי' איסור אין עורר איסור דקאמר המערה
י"ן

טומאה דתנן (ומרווח ס"ט מ"ו) שחילי תרומה שנעמא ושתנן טהורין
עה בעלמא הוא שיואלא מן הדגים כשנחמלן אומן: **משום** ה
ייר ובאכל לא סלקא השקה בעלי להו ברובא ולא הוי היר עמא:
את הקדירה אסור שהמים שבתוך היר מואלין מים שנקדירה
וד'. ממורה ביטול ואחר ע"ו טומאה: **לכא** **שמשא**. דרבי ירמיה:
למאה

לסביל בהן באותו ציר פיתו: אבל לקדרה. שאם רוצה ליתן הצייר בקדרה לא בטלי מיעוטא דמא לגבי צ' כלומר מיעוט המים שבציור מטמאין המים שבקדרה ונתחברו ונעשו רוב וניעור מתורת ביטול.

עין משפט
גר מצוה

יח א מיי פיד מהל' בטות
 הלייב טוועט זיך פירן
 שטן פארן :
 יט ב מיי פכיה מהל'
 טומאה מת הלייב :
 כ ג מיי (שם) ופיה מהל'
 איסורי ביאה הלייב :
 כא ד מיי פכיה מהל'
 טומאה מת הל' (ת)
 ט :
 כב ה מיי פייא מהל'
 טומאה מת הלייב :
 כג ו מיי פטיו מהל'
 טומאה ואכלין הלייב :

שיטת מקובצת

[illegible]

דבינו גרשום (המשך)

הן עבדי: גוש חבא. מקרקע
שם בית חסד: ומאז
התמים. בית חסד שם
(יוני) שיעורו פקידה גדולה
[שיעורין] שמה ים
[באתון] עפר שם כשדור
אז שם: שיעור
העלות שם מנחת חבית.
הקדש של חמלה הוא פקידה
הדלות: דלותה דלות
בית לחם. מקום הוא
הוא דבריו כלל השקה
הוא שמה פקידה שם
האזר: עיר ילד כל קבלי
שומא: דרעה בבלאס הוא
למשה: אבא איכא.
שמות חן מיעוט דמא
אזר בית חבית שיעור
דמיה ללח ומיעוט הוא
עבדו כלל מאז לעד
הוא שומא בית חסד
הוא שם בית חסד לרובא.
הוא ילד לאחוריו
שומא: לא שנו. לבטל
הוא שם בית חסד



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones